

כ"א באדר א' התשס"ח
27.2.2008

/

לכבוד
שר הבריאות

דין וחשבון לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים [נוסח חדש],
התשל"ז – 1976

בענין:

ד"ר בעז לב, המשנה למנכ"ל משרד הבריאות באמצעות באת כחו,
עוה"ד שרה שר-לב מלשכת היועצת המשפטית, משרד התובע הראשי משרד
הבריאות, ירושלים

הקובל

- נגד -

ד"ר יואל שזר ת.ז. [REDACTED] רופא מורשה, בעל רשיון מס' [REDACTED] ותואר מומחה
בכירורגיה אורתופדית, באמצעות ב"כ עוה"ד

הנקבל

1. הקובלנה -

ביום 14.2.2008, הגיש הד"ר בועז לב המשנה למנהל הכללי של משרד
הבריאות, קובלנה נגד הד"ר יואל שזר ת.ז. [REDACTED] רופא מורשה, בעל
רשיון מס' [REDACTED] ותואר מומחה בכירורגיה אורתופדית **(להלן –**
הקובלנה), על כי, הנקבל הורשע בעבירות פליליות כאמור בסעיף 41(5)
לפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז 1976 **(להלן – הפקודה)**, וגילה
התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה לפי סעיף 41(1) לפקודה.

2. הוועדה -

שר הבריאות מינה אותנו להיות ועדה שתדון בקובלנה (להלן – הוועדה);
הוועדה שהתכנסה לדון בקובלנה, ביום 17.2.2008 והופיעו בפניה: הנקבל,
אשתו ובנו וכן עו"ד ד. קייזמן, בא כחו של הנקבל.

3. האירועים שברקע הקובלנה -

האירועים העומדים ברקע הקובלנה, הובאו בהרחבה בהכרעת הדין ובגזר
הדין, שניתנו בת.פ. 1731/05 שנדון בבית משפט השלום בחיפה, המצ"ב
כנספחים א' ו- ב' ועיקרם כאמור להלן:

(א) בראש גזר הדין המצ"ב כנספח ב', נאמר לענייננו, כדלקמן:

"הנאשם יליד 1938, הינו רופא מומחה בתחום האורתופדיה ושימש
במועדים הרלוונטיים לכתב האישום סגן מנהל המחלקה האורתופדית
בבית החולים "הגליל המערבי" בנהריה וכן עבד כאורתופד מומחה
בסניף נהריה של קופת חולים "מכבי".
בין השנים 2000-2003, במסגרת עבודתו בקופת החולים, עשה הנאשם
מעשים מגונים בשתי מטופלות שהגיעו לבדיקה אורתופדית בקופת
החולים, וכן בשתי תחקירניות של תוכנית התחקירים "כלבטק" אשר הגיעו
לבדיקה אצל הנאשם כאשר הינן נחזות להיות מטופלות וזאת על מנת
לחקור את תלונותיהן של המטופלות.
המעשים המגונים כללו נגיעות, לחיצות ומישוש שדיהן ופטמותיהן של
המתלוננות במהלך ביקוריהן אצל הנאשם, אשר נעשו כולם בחזאנה של
בדיקה רפואית לגיטימית. כן הפנה הנאשם כלפי שתיים מן המתלוננות
הצעות בעלות אופי מיני והתייחס בצורה מבזה למיניותן, הכל כמפורט
בהכרעת הדין."

(ב) בהכרעת הדין המצ"ב כנספח א', נאמר בהתייחס לכל אחד
מהאישומים:

לגבי האישום הראשון, נאמר בהכרעת הדין, כדלקמן:

"...הנני קובעת כי בשתי הבדיקות אשר עברה המתלוננת אצל הנאשם,
הנאשם מישש, ליטף את שדיה ואת פטמותיה ולחץ על פטמותיה וכל זאת
כאשר התלוננה בפניו על כאבים בכף הרגל, בצוואר, בכתף ובחלק העליון
של בית החזה. מאידך, לא בדק כלל את כף רגלה, צווארה, כתפה ואת
החלק העליון של בית החזה שלה מתחת לצווארה."

לגבי האישום השני, נאמר בהכרעת הדין, כדלקמן:

"...הנני קובעת כי המתלוננת הגיעה אל הנאשם והתלוננה על כאבים
בצווארה ובכתפה, כשאינה מזכירה כלל כאבים בחזה או בשדיה, כי הנאשם
בדק קצרות את כתפה ואז החל למשש את שדיה ואת פטמתה של הערה

מבעד החולצה ולאחר מכן הוא שהסיט את חולצתה הצידה, הכניס את ידו בין החולצה לגופה ומישש את עדיה ופממה עד שהמתלוננת הפסיקה זאת והרימה את חולצתה באומרו לנאשם: "זהו".

לגבי האישום השלישי, נאמר בהכרעת הדין, כדלקמן:

/

"...הנני קובעת כי המתלוננת הגיעה אל הנאשם והתלוננה בפניו על כאבים בגב, בצוואר ובחלק העליון של הצלעות וכי אמרה כי הייתה חגורה בחגורת בטיחות.

הנאשם בדק את האיזור שמסביב לעדיה ואז החל למשש את עדיה ופממותיה. רק לשאלתה לפשר מעשיו, הסביר כי הוא עורך את הבדיקה על מנת לשלול הופעת גורשים סרטניים בעתיד.

לאחר סיום הבדיקה, הנאשם שוב הסיט את גופייתה וחזייתה ומישש שנית את עדיה ופממותיה.

לשאלתה אם עליה למרוח משחות להקלת הכאבים, ענה לה הנאשם כי הקלה בכאב תלויה בזהות האדם שימרח לה את המשחה וכי אם חבר ימרח לה את המשחה, זה עשוי להקל על כאביה."

לגבי האישום הרביעי, נאמר בהכרעת הדין, כדלקמן:

"...הנני קובעת כי המתלוננת י.ג. התלוננה בפני הנאשם על כאבים בראש, בצוואר ובירך. הנאשם ביקש ממנה להוריד את החולצה ואז הוא מישש את עדיה מהצדדים והמרכז כמה פעמים ונגע בפממותיה עם הבוהו וכן ליטף את בטנה.

לאחר שהסתיימה בדיקה זו והעדה שבה ולבשה את חולצתה, הודיעה הנאשם כי הינו מבקש להסתכל שוב.

הנאשם ניגש אליה מאחור, בעודה עומדת ליד מיטת הטיפולים.

הנני מקבלת וקובעת כי הנאשם הושיט את שתי ידיו קדימה אל עבר חזית גופה, כשהינו מקיף בידיה את גופה מאחור לכיון קדימה, חפן את עדיה בשתי ידיו ולחץ על השדדים והפממות, כשהוא מרים את חולצתה.

המתלוננת י.ג. שאלה את הנאשם במהלך מעשיו אלה לפשר הדברים, אמרה לו מספר פעמים כי אינו בודק אותה במקומות בהם היא סובלת מכאבים ואף ביקשה כי לא יגע בחזה."

ההרשעה –

ביום 25.4.2007, הרשיע בית משפט השלום (בת.פ. 1731/05 האמור לעיל), את הנקבל בעבירות של מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (ריבוי מעשים ב-4 אירועים נפרדים) ובעבירות של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 5(א) ע"פ חלופות (3), (4), (5) ו-6(ב) שבסעיף 3(א) לחוק מניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998, (בשני אירועים נפרדים).

גזר הדין –

בגזר הדין, שניתן ביום 23.9.2007, הוטל על הנקבל עונש מאסר לתקופה של 20 חדשים, מתוכם מאסר בפועל למשך 8 חדשים והיתרה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים. כמו כן, הוטל על הנקבל, בגזר הדין, תשלום קנס כספי בסכום של 10,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו ותשלום פיצוי לכל אחת מארבע המתלוננות, בסכום של 6,000 ₪.

הערעור –

הנקבל הגיש, לבית המשפט המחוזי בחיפה, ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין והמדינה ערערה על קולת העונש שהוטל על הנאשם בגזר הדין. ביום 31.1.2008, דחה בית המשפט המחוזי בחיפה, את ערעורי הנקבל והמדינה. זאת בכפוף לתיקון הכרעה הדין באופן שבגין האישומים השלישי והרביעי לכתב האישום הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון למעשים מגונים על פי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) וכן סעיף 25 לחוק העונשין (ריבוי מעשים), במקום בעבירות של מעשים מגונים וכן הורשע הנקבל, בגין האישום הרביעי, גם בעבירה של מעשים מגונים לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, בנוסף לעבירה של ניסיון למעשים מגונים.

בעת הדיון בפני הוועדה, הודיע ב"כ הנקבל, כי הנקבל הגיש בקשת רשות להגשת ערעור לבית המשפט העליון וכי טרם ניתנה החלטה בבקשה.

5. ההליך בפני הוועדה –

הנקבל לא חלק על האמור בכתב הקובלנה ולפיכך הדיון בקובלנה התמקד בשאלת הענישה המשמעתית.

על פרטי האירועים שעמדו ברקע הקובלנה, למדה הוועדה מהכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בת.פ. 1731/05 שנדון בבית משפט השלום בחיפה וכן מפסק הדין שניתן, ביום 31.1.2008, בערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי בחיפה (עפ' 2611/07 ו- 2648/07), שהעתיקיהם מצ"ב ומסומנים **נספים ב' ו- ג'**.

כאמור הוועדה התכנסה לדון בקובלנה, ביום 17.2.2008, ובמועד האמור הופיעו בפניה הנקבל ובא כחו וטענו טענותיהם לעניין העונש המשמעותי.

עמדות הצדדים, כפי שהועלו בפני הוועדה, הן קדלקמן:

עמדת באת כח הקובל:

- (א) מדובר ברופא בכיר שהורשע בעבירות מין שבוצעו במטופלות, אשר הגיעו אליו על מלת לקבל טיפול רפואי.
- (ב) ככלל מי שהורשע בביצוע מעשים מגונים במטופלות, אינו ראוי להחזיק ברישיון לעסוק ברפואה, מה גם שהרישיון איפשר לו לבצע את המעשים האמורים.
- (ג) ב"כ הקובל, הפנתה לאמור בגזר הדין, באשר לחומרת מעשיו של הנקבל, בין היתר לאמור להלן:

"במדרג עבירות המין מעשיו של הנאשם אינם מן החמורים ביותר, כאשר לא הוכללו חדירה לאברים אינטימיים. עם זאת מדובר במעשים חמורים ומקוממים שנעשו על ידי הנאשם תוך התעלמות מחובותיו כרופא, תוך ניצול מעמדו כרופא, והאמון המוחלט שנתנו בו המתלוננות. חוסר חשדנות ונכונותן לשותף עימו פעולה כמתבקש מטבע הדברים ביחסי מטופל רופא, וכאשר הינו פוגע בפרטיותו, בצנעתו ובכבודו של הנאשם. הנאשם חילל את כבודו של המקצוע הרפואה וטוהר המידות הגלום במקצוע זה. מעבר לכך יש במעשה הנאשם כדי לפגוע בציבור כולו פגיעה הבאה לידי ביטוי בערעור האמון של מטופלים כלפי רופאיהם, ובהתאם אף לפגיעה במעמד ציבור הרופאים בישראל וביוקרתם. משנה חומרה יש לראות בעובדה כי הנאשם ביקש להשיג את הסכמתן של המתלוננות לבדיקה לאחר שרימה אותן לגבי טיב ומהות הבדיקה, בטוענו כי נגיעותיו בשדיהן נועדו לצרכים רפואיים, והתאימו לתלונותיהן באשר למקור הכאבים".

ובהמשך: "הנאשם היה מודע לחומרת מעשיו, והיה עליו לשקול את השלכות מעשי העבירות שביצע טרם ביצועו, וזאת דווקא ובייחוד בשל מעמדו כרופא ותיק ובכיר, אדם משכיל, בעל משפחה, ושומר מצוות".

- (ד) לאור חומרת העניין, כאשר גם מדובר בארבעה אירועים שונים, המלמדים על דפוס התנהגות של הנקבל, ראוי כי רישיונו לעסוק ברפואה יבוטל. זאת גם על מנת שיועבר מסר ראוי ומרתיע לנקבל ולכלל הרופאים.
- ב"כ הקובל, תמכה את דבריה בדברי השופטת עדנה ארבל, בדחותה בקשת רופא למתן רשות ערעור, שעניינה החלטה של כב' השופט זיילר לבטל את רישיונו של הרופא, לעסוק ברפואה (ההחלטה בברע"א 8074/06 שתקרא להלן –עניין זיידאן). ב"כ הקובל ציינה, כי אף שהחלטת השופטת ארבל מתייחסת למעשה אינוס, לדעתה ראוי ללמוד מדבריה גם לעניין הנדון בקובלנה זו, לאור העובדה שבשונה מעניין זיידאן, שבו דובר במקרה אחד בלבד, בקובלנה זו, מדובר בדפוס התנהגות שהנקבל חזר עליו, בארבעה מקרים שונים.

עמדת בא כח הנקבל:

- (א) כי יש להתחשב בכך שבשניים מארבעת המקרים שבהם הורשע הנקבל, מדובר בתחקירניות שהתלוננו על כאבים באזורים אינטימיים.
- (ב) כי אף שאינו חולק על האמור בפסק הדין המרשיע את הנקבל, מבחינת הנקבל מדובר בחוסר תובנה של משמעות המעשים שבהם הורשע, כאשר לדבריו הנקבל סבר שהוא מבצע בדיקה רפואית המהווה חלק

מתפקידו הרפואי שאליו הוכשר במסגרת מסלול ההתמחות הספציפי שלו.

(ב)

כי בקביעת העונש המשמעותי, יש לתת את הדעת: לדרגת החומרה של המעשים שבהם הורשע הנקבל, ואף שבעניינו של הנקבל מדובר בארבעה מקרים, בשונה מעניין זיידאן, לא מדובר, במקרה זה, במעשה אינוס; לכך שהנקבל אינו עוסק יותר ברפואה, כי הוא פרש לגמלאות מיד לכשנודע לו על החליף הפלילי והוא גזר על עצמו מרצונו ניתוק מוחלט מהמקצוע; לעונש המשמעותי שהוטל, במקרים אחרים, על רופאים שהורשעו בביצוע עבירות מין כגון: עניינו של פוס זלמן צבי שנדון בת.פ. (ת"א) 5113/02 (להלן – עניין פוס), לגביו הוטלה הרשיון לעסוק ברפואה, לתקופה של ארבע שנים בלבד, ומקרים אחרים בהם הוטלה הרשיון אף לתקופות קצרות יותר. יצוין כי מעבר לעניין פוס, ב"כ הנקבל התייחס למקרים אחרים באופן כללי וכי פרט לעניין פוס האמור, הוא לא הפנה את הוועדה למקרים קונקרטיים נוספים.

(ג)

כי בכל מקרה, לא ראוי, בנסיבות העניין לבטל את רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה. כי לא מדובר במי שנמצא בתחילת דרכו כרופא, אלא במי ששימש כל חייו כרופא, כי מדובר במעידה שארעה בשלהי חייו המקצועיים וכי בנסיבות העניין, ביטול הרשיון הוא צעד חריף מידי. עוד טען ב"כ הנקבל כי כעקרון, בנסיבות העניין, התליית הרשיון, גם אם לצמיתות, רלבנטית יותר בנסיבות העניין, מאשר ביטול הרשיון, שכן ככל שבהתלייה מדובר, קיימת לפחות אפשרות תיאורטית שבעבור זמן, תקוצר תקופת ההתלייה, מה גם שבדרך זו תשמר מידה מסוימת של כבודו המקצועי. ב"כ הנקבל הוסיף וטען, שעל אף שהנקבל הורשע בעבירות האמורות, מדובר במעשים שנעשו לאחר כארבעים שנה שבהן עבד כרופא ולפיכך לדבריו: " מגיע לפרוש מהמקצוע בצורה שתשמור בכל אופן בצורה כלשהי על כבודו המקצועי." ב"כ הנקבל הוסיף וביקש שהוועדה תמליץ בפני ד"ר שנון, מנהל אגף מקצועות רפואיים במשרד הבריאות, כי יתיר למבקש לעסוק ברפואה מחוץ לישראל בהתנדבות, היה והמבקש יגיש בקשה להיתר כאמור, בעבות פנייה אליו להתנדבות כאמור.

(ד)

ב"כ הנקבל עמד על כך שהנקבל שנולד בשנת 1938, עוסק ברפואה מזה ארבעים שנה וכי העיסוק ברפואה הוא מרכזי עולמו; כי הנקבל רכש את הכשרתו הרפואית כאורתופד בארצות הברית, עלה לישראל בשנת-1972 ומאז, עבד ברציפות בבית החולים בנהריה כאורתופד ובנוסף לכך גם במסגרת קופות החולים. עוד עמד ב"כ הנקבל על כך שהנקבל התנדב, במשך שנים, לעבוד בהתנדבות כרופא, ביחידת האלפניסטים שמשרתת בחרמון, במשמר האזרחי ואף בחו"ל במסגרת מבצעים שנערכים באפריקה ובמקומות אחרים בהם קיים צורך ברופאים; כי הנקבל נשוי ולו חמישה ילדים בוגרים, וכי זו לו ההסתבכות הראשונה עם החוק או עם עניין הקשור באתיקה מקצועית. ב"כ הנקבל טען גם כי יש להביא בחשבון כי על הנקבל הוטל עונש של שמונה חדשי מאסר בפועל, כמו גם על משמעות העונש האמור בגילו של הנקבל.

הנקבל עצמו הוסיף ואמר, כי הוא גדלי במשפחת רופאים, כי הוא עבד כרופא כל חייו וכי עבודתו זו עומדת במרכז חייו. עוד ציין הנקבל כי הוא עבד בהתנדבות, כשלושה חדשים, כרופא באיי שלמה, כי הוא נאלץ לחזור לישראל לקראת הדיון בהליך הפלילי, כי לאור המחסור ברופאים הוא התבקש לחזור לאיי שלמה וכי הוא הוזמן גם לעבוד בהתנדבות בקמבודיה. הנקבל ציין שהוא מעוניין להענות לבקשות האמורות ומקווה כי יותר לו לעשות כן.

(א) הנקבל, יליד 1938, נשוי ואב לחמישה ילדים בוגרים, עלה לישראל מארה"ב, שם רכש את השכלתו ברפואה והתמחה בתחום האורתופדיה, בשנת 1972 ומאז שימש כרופא מומחה בתחום האורתופדיה. מאז עלה לישראל עבד הנקבל בבית החולים בנהריה ומשנת 1975 ועד שפרש לגמלאות כסגן מנהל המחלקה האורתופדית. במקביל לעבודתו בבית החולים, עבד הנקבל גם בקופות חולים וכרופא פוסק לפי חוק הביטוח הלאומי. מגזר הדין עולה שהנקבל שימש כרופא של יחידת האלפניסטים בחרמון, משך שנים רבות ובחלק מהזמן בהתנדבות, וכן השתתף במלחמת שלום הגליל. הנקבל מתנדב, מאז שנת 1974, במשמר האזרחי ומשמש כרופא מתנדב של קבוצות ספורט בעיר נהריה. בשנת 2005 התנדב הנקבל באופן עצמאי לסייע באיי שלמה. הנקבל הורשע בביצוע מעשים מגונים, שנעשו בין השנים 2000 – 2003, בשתי מטופלות שהגיעו לבדיקה אורתופדית בקופת חולים "מכבי" שם עבד אז הנקבל כרופא אורתופד, וכן בשתי תחקירניות של תוכנית התחקירים "כלבטק", אשר הגיעו לבדיקה אצל הנאשם כאשר הן נחזות להיות מטופלות, על מנת לחקור את תלונותיהן של המטופלות האמורות.

המעשים המגונים שבהם הורשע הנקבל, שפורטו בסעיף 3 לעיל, נעשו, כאמור בגזר הדין ובהכרעת הדין, בתואנה של בדיקה רפואית לגיטימית וכאמור שם, הנקבל גם הפנה כלפי שתיים מהמתלוננות הצעות בעלות אופי מיני והתייחס בצורה מבזה למיניותן..

(ב) **לדעת הוועדה** מדובר במעשים חמורים הראויים לכל גנאי, שנעשו במטופלות במהלך טיפול רפואי, תוך ניצול מעמדו של הנקבל כרופא וניצול האמון המוחלט שנתנו בו המטופלות, לאור מעמדו האמור. זאת גם כאשר הנקבל טען בפני המטופלות, שמעשיו נועדו לצרכים רפואיים, הנדרשים לאור הנסיבות שברקע הפנייה אליו. יתר על כן, אף שלא מדובר במעשים העומדים בראש מדרג עבירות המין, עניינו בדפוס התנהגות פסול מכל היבט שהוא, שחזר על עצמו, בארבעה מקרים שונים. לדעת חברי הוועדה, יש במעשיו של הנקבל, כדי לערער את אמון הציבור בציבור הרופאים בכלל ובאינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה.

באשר לטענות הנקבל:

(1) ב"כ הנקבל טען, כי יש להתחשב בכך שבשניים מארבעת המקרים שבהם הורשע הנקבל, מדובר בתחקירניות שהתלוננו על כאבים באזורים אינטימיים.

לדעת הוועדה, טענה זו אינה מתיישבת עם האמור בהכרעת הדין, שם קבע בית המשפט, בין היתר, "...כי לא הוכחה כל הצדקה מבחינת הבדיקות הרפואיות שנדרשו בעניין של המתלוננות למעשים שביצע הנאשם בשדיהן וכי אין דבר בין נגיעות הנאשם בשדיהן של המתלוננות ובין טיפול רפואי". לא למותר לציין בהקשר זה, שכאמור לעיל, ב"כ הנקבל עצמו הודיע עוד בתחילת הדיון, כי הוא אינו חולק על האמור בפסק הדין המרשיע את הנקבל.

(2) עוד טען ב"כ הנקבל כי, אף שמדובר בארבעה מקרים, בשונה

מעניין זיידאן שהובא על ידי ב"כ הקובל שהמעשים שבהם הורשע הנקבל, אינם מן החמורים שבמדרג עבירות המין; כי הנקבל פרש לגמלאות וחדל מרצונו לעסוק ברפואה וכי יש לתת את הדעת לעונש המשמעותי שהוטל, על רופאים אחרים שעברו עבירות דומות.

אין חולק כי במדרג עבירות המין, קיימות עבירות חמורות מאלו שביצע הנקבל. ואולם גם אם כך, עניינו במעשים חמורים כשלעצמם, שנעשו כאמור במהלך טיפול רפואי, תוך ניצול מעמדו של הנקבל כרופא, כאשר הניקבל מצא לנכון לתרץ את מעשיו בפני המטופלות, בצורך רפואי, שכאמור הוכח שלא היה קיים כלל ועיקר. ומעבר לאלה, לא מדובר בארוע חד פעמי, אלא בחזרה, פעם ויותר, על אותו דפוס התנהגות.

אכן, בעניין פוס האמור, הותלה הרשיון לעסוק ברפואה, לתקופה של ארבע שנים ואף במקרים אחרים בהם דובר בעבירות מין שנעשו על ידי רופאים, במהלך טיפול רפואי, הולתה הרשיון לעסוק ברפואה, לתקופה מוגבלת של שנים ספורות בשונה מעניין זיידאן, עניין פוס האמור ומקרים אחרים, שאף אם בעניינם יש כאלה המצויים במקום גבוה יותר במדרג חומרת עבירות מין שנעשו בידי רופא, בכאן עניינו בדפוס התנהגות חמור, שחזר ונשנה בארבעה מקרים שונים. בהקשר זה גם לא ניתן להתעלם מכך שהנקבל היה רופא ותיק שגם נשא בתפקיד בכיר וככזה היה אמור לשמש, בהתנהגותו כלפי מטופליו, דוגמא ומופת לכפופים לו וליתר עמיתיו למקצוע וככזה גם פגיעתו באמון הציבור, בכלל בציבור הרופאים.

לא למותר לציין בהקשר זה, את האמור בחלטתו של כבי' השופט (בדימוס) ו. זילר בעניינו של ד"ר יצחק יטאציה (החלטה מיום 21.5.2007), שרשיונו בוטל לאחר שהורשע בעבירת מין שבוצעה במהלך טיפול רפואי. שם נאמר, לעניינו: "הענישה עליה החליטה הועדה תואמת את רמת הענישה המשמעותית הנוהגת בשנים האחרונות, והיא איננה חורגת מהמלצות שניתנו על ידי ועדות משמעת במקרים דומים, גם לא מההחלטות הסופיות שניתנו על ידי שר הבריאות או מטעמו...". יובהר, כי ההחלטה האמורה של כבי' השופט זילר התייחסה לרופא שהורשע בביצוע עבירת מין במקרה אחד בלבד, ואף שלא דובר שם באינוס, דובר שם במעשה חמור, במידת מה, ממעשיו של הנקבל.

עוד ראויים בהקשר זה דבריו של נשיא בית המשפט העליון, כתוארו אז, בע.א. 50/91 ד"ר אדגר סבין נ' שר הבריאות (המובאים בהחלטתו האמורה של כבי' השופט ו. זילר), לאמור: "אין בחקדימים ובמקרים אחרים, שבהם נאחו בא-כוח המערער, כדי להביא לשינוי מסקנתי האמורה. כפי שצייתי בע"א 412/90 [8] הנ"ל, אמת המידה אשר נחנשה בעבר הייתה מקלה מדי, ולא ניתן לראות בה קו מנחה מחייב, אשר בכוחו להביא להתערבותו בעונשים המוטלים על-ידי השר".

(3)

ב"כ הנקבל טען כאמור כי ביטול רשיונו של הנקבל לעסוק ברפואה היא עונש חמור מידי בנסיבות העניין, בהתחשב בכך שמדובר במעידה שארעה בשלהי חייו המקצועיים של הנקבל, כי כעקרון, התליית הרשיון רלבנטית יותר בנסיבות העניין, כך שניתן יהיה בעתיד לקצר את תקופת ההתלייה, כי בדרך זו תשמר לנקבל מידה מסוימת של כבודו המקצועי וכי בנסיבות העניין, בהתחשב בקריירה ארוכת השנים של הנקבל כרופא מגיע לו לפרוש באופן שישמו בצורה כשלהי על כבודו המקצועי. עוד כאמור ביקש ב"כ הנקבל שהועדה תמליץ בפני ד"ר שנון, מנהל אגף מקצועות רפואיים במשרד הבריאות, כי יתיר למבקש

לעסוק ברפואה מחוץ לישראל בהתנדבות, היה והמבקש יגיש בקשה להיתר כאמור, בעקבות פנייה אליו להתנדבות כאמור.

לדעת הוועדה, מעבר לאמור בפסקה (2) לעיל, לעניין חומרת מעשיו של הנקבל ורמת הענישה המשמעתית בנסיבות העניין, כי טענה זו של ב"כ הנקבל בעייתית במידה רבה. לא מדובר בהקשר זה ב"מעידה", כי אם בדפוס התנהגות שחזר על עצמו. יתר על כן כאמור, יש משום חומרה יתרה בביצוע המעשים שבהם הורשע הנקבל, לאור העובדה שאלה ארעו לאחר שנים רבות של עיסוק במקצוע, שעה שהניקבל גם נשא בתפקיד בכיר. עם כל ההבנה למצוקה בה שרוי הנקבל, עתה, סבורה הוועדה כי ראוי היה שהשמירה על כבודו המקצועי לעת פרישה, יותר משצריכה היא להוות שיקול לעניין חומרת העונש, צריך היה שתעמוד לנגד עיניו, שעה שביצע את המעשים בהם הורשע.

לא למותר לציין שלדעת הוועדה, אין מקום כי תמליץ, כבקשת ב"כ הנקבל על כך שיותר לנקבל לעבוד כרופא מחוץ לגבולות ישראל, גם אם בהתנדבות. לדעת הוועדה, ככל שייקבע שהנקבל אינו ראוי לתפקד כרופא בישראל, אין לדעת הוועדה מקום לכך, שהממונים על עניין זה בישראל, יתירו לו לעסוק כרופא מחוץ לישראל דווקא.

מנגד, יש לתת את הדעת לנסיבותיו האישיות של הנקבל. כאמור מלאו לניקבל 69 שנים, הוא נשוי ואב לחמישה ילדים בוגרים והוא משמש כרופא מזה כשלושים שנה, במהלכן גם שימש, לא פעם, כרופא מתנדב בישראל ומחוצה לה. על אף דבריו הקצרים של הנקבל, בעת הדיון בוועדה, ניכר היה כי הוא מצוי עתה במצוקה קשה, נוכח המאסר הצפוי לו והדרך בה הסתיימה דרכו ארוכת השנים כרופא.

לאור כל האמור לעיל, לאחר שהבאנו בחשבון מחד – את מעשיו של הנקבל העומדים בניגוד לכללי ההתנהגות הבסיסיים המחייבים רופא באשר הוא, הפגיעה בכלל ציבור הרופאים, באמון הציבור בעוסקים במקצוע הרפואה ובכבוד המקצוע, וכן הצורך להרתיע מפני מעשים כגון אלה ופגיעה במטופלים נוספים, ומאידך – את נסיבות האישיות של הנקבל כאמור לעיל, אנו ממליצים בפניך, כבי' הש, כי תפעיל את הסמכויות המסורות לך בפקודה, וכי תתלה את רשיונו של הנקבל לתקופה של עשר שנים.

7.

עו"ד רותי הורן
נציגת היועץ המשפטי
לממשלה

פרופ. צבי שטרן
נציג הסתדרות הרופאים

פרופ. פיטר ורדי
יו"ר